

Slovenské **TOP**
Krimi

DOMINIK DÁN

KRUHY NA VODE

KRUHY NA VODĚ

Dominik Dán

KRUHY
NA VODĚ

sloart

Text © Dominik Dán 2024
Published by arrangement with DANNKAS, spol. s r. o.
Translation © Jan Hanzlík 2024
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha 2024

ISBN 978-80-276-1042-6

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

*Město, příběh a všechny osoby v této knize
jsou vymyšlené a jakákoliv podobnost se skutečnými
událostmi je čistě náhodná, jakkoli se někomu
mohou zdát jaksi povědomé...*

Tam subito corvus, qui modo cygnus erat.

Stal se náhle havranem, kdo nedávno byl labutí.

(Martialis)

*Věnuji kolegovi a kamarádovi
Vladimíru Kajabovi.*

Za odborné rady a neocenitelnou pomoc děkuji
Mgr. Anně Kratochvílové, MUDr. Denisi Valentovi, Ph.D.

1

KVĚTEN 1997

Krauz zastavil na červenou, stál třetí od semaforu. Zabrzdil dál od nárazníku před ním než ostatní řidiči, nikdy se nelepil na auto před sebou, ani během jízdy, ani na křižovatce, ani když spěchal z práce domů. Ze zadního sedadla se při brzdění svezl kufřík na spisy, bouchl do opěradla sedadla spolujezdce, upoutal řidičovu pozornost. Řidič se instinktivně ohlédl, nic se neděje – kufříku se nic nestalo, byl z tvrdého plastu potaženého kůží, aby vypadal jako drahý, kožený. Drahé kožené policajti nenosili, nebyli členy advokátní komory.

Krauz se přesvědčil, že vzadu je všechno v pořádku, zavrtěl se, zabubnoval na volant, soustředil se, nechtěl zaspat zelenou. Kufřík na zadním sedadle upoutal jeho pozornost, na chvíli nekontroloval situaci před autem, takže chlápka v černé kožené bundě a kožené kšiltovce s velkým kšiltem si všiml na poslední chvíli.

Pěkná kšiltovka, kožená, moderně tvarovaná – velký kšilt přes celé čelo zakrýval polovinu obličeje.

Muž v kšiltovce kličkoval mezi auty čekajícími na změnu světelného signálu. Další blbec, co mu je přechod pro chodce moc úzkej, musí si zkracovat cestu mezi autama, pomyslel si Krauz. Určitě si ji zkracoval, spěchal, poskakoval mezi auty křepce jako kamzík, občas si pomohl rukou, opřel se o nárazník anebo přední kapotu. Každému řidiči mávl, aby se nezlobil, ale opravdu spěchal.

Neomylně se blížil ke Krauzově škodovce. Detektiv natáhl krk – zkontroloval mezeru vepředu – v pořádku, je dost velká, vejde se, může ho oběhnout a pokračovat v hazardování na rušné křižovatce. Jenom by ho zajímalo, co bude dělat,

až zničehonic naskočí zelená, jak bude kličkovat mezi rozjíždějícími se auty.

Kašlat na něj, ať si poradí, jak umí. Krauz se soustředil na semafor, každou chvíli se musí změnit světla a auta vyrazí. Kaskadéra v kšiltovce registroval jen periferně. Kaskadér zprava oběhl předek auta, opřel se o blatník, prudce změnil směr... Do háje! Co to dělá?! Nevyužil dost širokou mezeru mezi Krauzovým autem, místo toho se prudce obrátil, nelogicky zamířil k jeho pravému blatníku, odtud ke dveřím spolujezdce...

Krauz nestihl zareagovat, muž v kšiltovce ho překvapil, škulbl dveřmi – a už byl uvnitř. Detektiv reflexivně sáhl k opasku, ale marně, pistole byla v kufříku na podlaze za opěradlem.

Muž sklonil hlavu, aby mu kšilt zakrýval ještě víc obličej, natáhl ruku k detektivovi. Krauz sebou trhl, instinktivně se přitiskl na dveře, mrkl na útočnickovu ruku – čekal pistoli, přinejlepším nůž, útočnou dýku. Nic z toho, místo pistole na něj mířil prst, ukazovák.

„Bum, bum, a seš mrtvej, fízle!“ Muž si upravil kšiltovku a rozesmál se, co rozesmál, rozchechtal se, až se bouchal o palubní desku. „Kam se poděla tvoje vyhlášená ostražitost, Ríšo?“

Krauz zhluboka vydechl, pevně sevřel volant, aby mu jednu nevrátil.

„Kamile? Kamile, ty debile!“

„Takový milý přivítání, Ríšo, a eště se ti to i rýmuje, Kamile – debile.“

„Seš normální?“

„A byl sem někdy?“

„Taky pravda. Poslouchej...“

„Val!“

„Co val? Kam jako?“

„Hni se, máš zelenou.“

„Aha.“

Krauz zařadil rychlost, rozjel se, dohnal auto před ním, přibrzdil, aby se nesrazili, sladil rychlost s kolonou spěchajících aut, konečně se mohl věnovat vetřelci.

„Co tu vyvádíš, čoveče!?“

„Vezu se.“

„Hledá tě půlka Slovenska.“

„Ne, jenom padouši.“

„Dyť říkám.“

„Vrátil sem se.“

„A proč, prosím tě!“

„Mám práci. Moh' bys zastavit na parkovišti pod mostem?“

„Tam tě nenajdou? Chceš tam stanovat?“

„Nic se mi nemůže stát, vezu se v autě nejlepšího detektiva ve střední Evropě, ten mě ochrání.“

„Vážně? Moh' bys nás seznámit? Jestli zůstaneš v mém autě ještě minutu, budu taky potřebovat ochranu. Kamile, uvědomuješ si, že kdo se k tobě přiblíží třeba jen na tři metry, může vyletět do povětří nebo ho trefí zbloudilá kulka?“

„Nedramatizuj, kamaráde, nedramatizuj a zajed' sem... ne, tamhle, za tu dodávku.“

„Už ti měkne mozek, Kamile. Zastavím, kde budu chtít já. Zpoza tý dodávky nemáme výhled a krytí je jen z jedné strany. Musím se postavit tak, abych měl výhled na všechny strany a abych moh' zmizet, když zhoustne vzduch.“

„Zmizet? Timhle?“ Kamil nevěřičně pohladil popraskanou palubní desku ojeté škodovky. „Už si někdy slyšel o bávu nebo audině? Takový auta se dneska používají v podsvětí, třilitr, tři a půl litru.“

„No a? Já mám taky tolik...“

„Leda tak v nádrži.“

„... anebo tě můžu vysadit na zastávce, pokud je ti tramvaj milejší.“

„Snesu i tenhle policejní luxus, zastav, kde chceš, hlavně ať máme klid na pár slov,“ rezignoval Kamil. „Vystoupím, až když nás začnou honit. Před bavorákem spíš ujeďu tramvaj než timhle,“ posměšným pohledem obsáhl interiér škodovky.

Krauz jeho provokativní řeči nekomentoval, odbočil, schovali se na parkovišti pod mostem. U dodávky přibrzdil, zkontroloval, zda se za ní už někdo neschovává. Couvl, zaparkoval tak, aby měl celé parkoviště jako na dlani, hlavně vjezd a výjezd, neboť byl jen jeden na celou plochu.

Vypnul motor, vydechl, promnul si tvář, snažil se uklidnit, snažil se vyrovnat s tím, co se právě stalo, co se právě děje.

Obrátil se ke kamarádovi, chvíli si ho nevěřičně prohlížel. Kamil k němu seděl bokem, Krauz si všiml vaty v uchu – Kamil měl odmalíčka problémy s průvanem, trpěl na záněty středního ucha. Ještě něčeho si všiml – ačkoli se neviděli jen pár měsíců, Kamil jako by zestárl. Ve tváři popelavý, pohled vystrašený. Mohl machrovat, jak chtěl, detektiva neoklamal, poslední dny mu daly zabrat a bylo to na něm vidět.

„Cígo?“ nabídl detektiv.

„Nechceš tohle?“ Kamil vytáhl modrou krabičku.

„*Gitanes*? Kdes to sehnal? Ty sem neviděl, ani nepamatuju.“

Kamil se jen záhadně usmál.

„Aha,“ pochopil detektiv. „Mám z toho dedukovat, v jaký prdeli si byl poslední tři měsíce zašitej?“

„Dedukuj si, co chceš.“

„Ale nebudu daleko od pravdy.“

Kamil pokrčením ramen připustil, že nebude. Nabídl, připálil zlatým zapalovačem, Krauz si potáhl, vyfoukl, svařtil tvář.

„Šmarjápanno! Co do toho ty žabožrouti melou? Mám už teda něco odkouříno, ale tenhle černej francouzskej tabák mi pokaždý rve plíce.“

„Bacha, kámo, je to originál, žádnéj šmejd.“

Chvíli mlčky kouřili, vychutnávali, vnitřek auta prosytil silný aromatický tabák.

„Tak...“

„Nejdřív ti chci něco říct,“ Krauz skočil kamarádovi do řeči.

„Posluž si, Řišo.“

„Kamile, navzdory všem okolnostem ti chci říct, že sem rád, že tě vidim živýho a zdravýho.“

„Děkuju.“ Kamil natáhl ruku, Krauz ji přijal, stiskl, potřásl.

„Na starý zlatý časy, Kamile. Myslím to vážně.“

„Říkám, že děkuju. Nekecáš, já vim, jen nechápu, proč říkáš navzdory všem okolnostem. Jakejm okolnostem?“

„Nedělej blbýho.“

„Nedělám.“

„Sejmul si Bosse, všichni to vědí.“

„Kdo – všichni?“

„No všichni, policajti, padouši, novináři, veřejnost, už to učeji i na základce v předmětu moderní dějiny Slovenska.“

„Neříkej, že sme vešli do dějin?“

„Nevešli, prostříleli ste se, debilové! Měl bych tě zatknout a zavřít.“

„Zavřít?“ Kamilovi překvapeně poskočilo obočí.

„Přesně tak!“

„Tak zavřít, říkáš, Říšo. Pěkná vděčnost! Co tvůj kotník?“

„Občas eště kulhám.“

„A oko?“

„Už tolik neslí.“

„Vážně? A díky komu? Moh' bys mi osvěžit paměť a pošeptat mi, díky komu eště můžeš kulhat a slzet?“

„No...“

„Žádný no, zachránil sem ti život!“

„Já vim.“

„Dlužíš mi!“

„Já vim.“

„Víš a vyhrožuješ mi basou! Fakt pěkná vděčnost, ale co může člověk čekat od čerta? Peklem se ti odvděčí.“

„Nemel, justičák není peklo.“

„Jen předpekli, já vim, už sem to vyzkoušel.“

„Máš prachy, žil by sis tam jako ve vatě.“

„Za ty prachy, co mám, si můžu jako ve vatě žít i venku.“

„Ale tady si terč, tam by tě žádná kulka nenašla.“

Kamil neodpovídal, zvažněl, zadíval se na kamaráda. Konečně přestali blbnout, přešli na vážné téma. Kamil po chvíli přikývl.

„I nad tím sem přemejšlel, Richarde.“

„A na co si přišel?“

„Kulky tam nelítaj, to je pravda, ale čas od času se někdo z nevysvětlitelných příčin a záhadným způsobem oběsí nebo si podřeže žíly. Ne, nic neříkej,“ Kamil zastavil kamaráda razantním gestem, „vim, co chceš říct. Myslíš to dobře, ale nemáš takovou moc, nemůžeš mi poskytnout účinnou ochranu na celejch dvacet čtyři hodin, leda bys seděl ve vedlejší cele anebo, eště líp, chrněl na horní pryčně. I tak pochybuju, Mirovi lidi by mě časem vyčmuchali a sejmuli, dřív nebo pozdějc.“

„Asi máš pravdu,“ neochotně připustil detektiv, vyfoukl oblak kouře, otevřel okno, odcvrnkl nedopalek. „Rozumim

ti, sou to opodstatněný obavy. Přežil si dva atentáty, víckrát takový štěstí mít nemusíš.“

„Nemusim.“

„O to důrazněj se tě ptám: Co tu, proboha, děláš?“

„Chci vyjednávat.“

„Kamile, nikdo s tebou vyjednávat nebude, sejmul si Bøsse, zabil si krále, sotva tě zmerčeje někde na chodníku, hned budeš plnej olova.“

„Nic nechápeš, Ríšo.“

„Ne? No tak mě pouč.“

Kamil se zavrtěl, zadíval se do dálky.

„Víš, kde je Anglie?“

„Vim, na rovníku, kousek vedle Ekvádoru.“

„Přesně, Ríšo, skoro přesně. Zvláštní země, zvláštní lidi. Víš, co skandujou po ulicích v den, kdy jim umře král?“

„Maj královnu.“

„Teď, ale já mám na mysli, co skandovali před dvě stě, tři sta lety.“

„Aha, ne, nevim, měl sem jinou práci než poslouchat.“

„Král je mrtev, ať žije král...“

„Aha.“

„Už ti to došlo, Ríšo?“

Krauz přikývl, ale náhle pochopil pravý význam Kamilovy narážky, překvapením vykulil oči.

„Kamile, ty...“

„Co, já? Aha, ty myslíš, že bych já... Ne, Ríšo, kašlu na ně, já mám svůj kšeft s autíčkama a pár vedlejšáků, vynáší to celkem slušně, nestěžuju si, žádný jiný ambice nemám. Kluci z podsvětí mi dlužej pár drobných, o ty mi de, a taky o příměří, chci se dohodnout, protože takhle se podnikat nedá.“

„Kamile, ty máš nějaký nový informace?“

Kamil se zatvářil záhadně.

„Změnila se situace? Starý hříchy sou zapomenuté?“

Pořád se tvářil záhadně.

„Ty už si s někým od nich jednal?“

Záhadný výraz na Kamilově tváři vystřídal záhadný úšklebek.

„Oslovili tě? Dostals nabídku? Tak jednal si s někým, nebo ne?“

Kamil našpulil rty, mlaskl, ale neodpovídal.

„Jednal!“ vydechl Krauz. „Samozřejmě že jednal, jinak by ses jen tak zničehonic nezjevil. Seš svině, Kamile, ale nejsi blbec, necpal bys hlavu do oprátky, kdyby sis nebyl jistej, že se nestáhne.“

Kamil přikývl.

„Dostal sem zprávu, poslali za mnou vyjednavče.“

Detektiv si promnul nos, na chvíli se zamyslel, nevěřičně zakroutil hlavou.

„A ty jim věříš?“

„Proč ne?“

„Opakuju ti to pořád dokola, odkráglovali ste Bosse pro trochu všivejch peněz!“

„Ta trocha všivejch peněz bylo sto osumdesát miliónů.“

„Tvůj podíl nebyl tolik.“

„Třicet, jestli chceš něco vědět.“

„Řiká se, že mñ.“

„Je jedno, co se říká, jen dva lidi vědí, jaká byla dohoda.“

„Z toho jeden prdí do hlíny.“

„A druhej se mu vychčije na hrob, jen co se dostanu na hřbitov. Sám si za to může, on začal, měl dodržet dohodu a neměl na mě střílet.“

„Samozřejmě, sám si za to může, tobě nad hlavou poletuje svatozář jak pneumatika od traktoru.“

„Až taková ne, ale...“

„Žádný ale!“

„Jedno ale tu přece jen je.“

„Jaký ale?“

„Jaký ale? Vzpomeň si, Ríšo, jaký sme byli kamarádi. Pravda, ty ses vydal svojí cestou, ale my ostatní sme zůstali kolem něj a dařilo se nám. Rok od roku sme byli úspěšnější, rok od roku bohatší. Najednou jako by se zbláznil, nedodržel dohodu, vysmál se nám, vyhodil nás z jednání, zesměšnil nás, když sme neustoupili, poslal na mě střelce.“

„Já vim...“

„Dvakrát!“

„Já vim...“

„Jen sem se bránil, byla to sebeobrana.“

„Čtyři samopaly proti neozbrojenýmu chlapovi, fakt čistá sebeobrana!“

„Měl revolver.“

„Ani ho nestihnul vytáhnout.“

„Ty to bereš jen z policejního hlediska, já z lidskýho. Kdyby to stihnul, odnesl by to i naši, musel sem střílet, neměl sem na výběr. Čistá sebeobrana, sem nevinnej!“

„Jak říkám, v Leopoldově by ses cejtil jako doma – tam jiný ani nejsou.“

„Kdybychom položili na misky vah...“

„Dobře, dobře, Kamile, soudce mezi váma dělat nebudu, ani nechci,“ Krauz dal jasně najevo, že vrtat se v minulosti nemá smysl, každý má na dění v Našem Městě svůj názor a tomu druhému za pravdu nedá. „Co bylo, bylo, radši mi řekni, kdo už ví, že ses vrátil.“

„Přijel sem dneska v noci, kontaktoval sem tě jako prvního.“

„Teď nevím, jestli na to mám bejt hrdej nebo se bát.“

„To záleží na tom, jak se k věci postavíš.“

„Jak se postavím k věci?“ žasl detektiv. „Ani nevím, o co de, ale musím tě upozornit, že se pohybuješ po sakramentsky horký půdě. Naštval si víc lidí než bernák. Mirec měl vlastní armádu, pek' to s tajnou službou, měl obchodní partnery, kamarády, spousta lidí ti de po krku. Jestli ti někdo z nich slíbil bezpečnej návrat, určitě nemluvil za všechny. A já se mám k něčemu postavit? Asi's zapomněl, kde pracuju a co dělám, jinak řečeno, že už sem si vybral stranu, na který stojím, a je to druhá strana barikády, můj milej Kamile. Bossovu vraždu máme na stole pořád otevřenou, hledáme vraha, respektive vrahy, já taky hledám, takže bejt na tvym místě, sám sobě se vyhejbám a nešpekuluju o tom, jak se k věci postavím já. Ehm... Chápeš?“ pro jistotu se zeptal, neboť poslední větě vlastně sám nerozuměl, ale věděl přesně, co chce naznačit. Nečekal na odpověď. „Spolíháš se, že už sme si leccims prošli, ale...“ detektiv bezmocně máchl rukama – všechno má své hranice.

„Ríšo, říkáš, že už sme si leccims prošli. Jo, i na tom záleží, ale spolíhám se především na tvůj zdravej rozum, už se mi osvědčil.“

„Můžeš mi to vysvětlit?“

„Samozřejmě. Co budeš mít z toho, když mě zatkneš? Nebo někoho z mý party?“

„Pořád máš eště partu?“

„Budeš se divit, ale mám, a ještě lepší, ještě pevnějc držíme při sobě. Ani Bossovo běsnění nás nerozdělilo.“

„Dva už sou pod drnem.“

„Správně, o dva sme přišli, a právě tobě by mělo záležet na tom, aby to skončilo. Jestli se vrátěj i ostatní a půda do tý doby nevychladne, zase se budou po ulicích povalovat mrtvoly.“

Detektiv z oddělení vražd nereagoval, zamyslel se. Na tohle téma už měl několik porad s mládenci z kanceláře sto čtyřicet jedna, s ostatními kolegy z oddělení vražd, s kolegy z jiných oddělení a okresů, s Mayorem, s ředitelem kriminálky, dokonce přišli i odborníci z policejního prezidia, prý jim také záleží na bezpečných ulicích Našeho Města. Věřil jim, věřil každému, kdo byl ochotný pomoci, neboť situace začínala být vážná. Skupinky podsvětí si vyřizovaly účty, Bossovo impérium trhaly na kusy, každý si chtěl urvat co největší kus a prostředky se volily podle hesla Kdo do tebe kamenem, ty do něj chlebem, ale pořádně tvrdým, tvrdším než kámen. Kulky ze samopalů svištěly nočními ulicemi, granáty létaly do dvorů rodinných domů, vytloukaly výklady barů a restaurací, nástražné výbušné systémy demolovaly auta, často i s řidiči, ještě lépe s celou posádkou. Psalo se o válce v podsvětí, policejní funkcionáři tenhle novinářský výmysl nenáviděli, ale stejně tak se ho i báli, neboť nulové výsledky v objasňování brutálních vražd páchaných na očích veřejnosti přímo ohrožovaly jejich setrvání ve funkcích.

Krauz bral situaci osobně – mnohé osobně znal. Nemohl za to, že pár kluků, se kterými vyrůstal, se dostalo do sporu se zákony. Bylo to jejich rozhodnutí a Krauz si byl jistý, že prvotní rozhodnutí nemělo s dalším vývojem a současným stavem nic společného. Na začátku si chtěli jen přivydělat, co nejvíc a co nejdřív. Vydírali podnikatele, když se bránili, neštíteli se ani únosu, ani nátlaku, ani otevřeného násilí, a když se jim začalo dařit, narostly jim rohy. Boss do toho všeho vnesl rozum, rozvahu, systém, chvíli se mu dařilo držet bandu na uzdě, ale s jídlem roste chuť a jim se opravdu dařilo. Krauz, a nejen on, každý, kdo měl rozhled a viděl za oponu, musel uznat, že to bylo období, kdy podsvětí převzalo iniciativu, policajti jen přešlapovali na místě a bezmocně přihlíželi. Boss se stal králem.

Občas pozval i Krauze, že si jako připijí na staré zlaté časy. Krauz přišel rád, byla to jeho pouliční klukovská parta, pěkné vzpomínky, ale některé jejich praktiky zatrl hned na začátku.

„Nebudu vás poslouchat, nechci vědět, co plánujete.“

Byla to reakce na Kamilovu prořízlou pusou, popletl si posezení u skleničky s bojovou poradou.

„Co ti je?“ nechápal Boss.

„Nic, jen nechci, abyste plánovali přede mnou. Pozvali ste mě na pivo, jestli z toho má bejt bojová porada, odcházím.“

„Co prudiš!?“

„Neprudim, sem jen opatrněj. Jestli se něco z vašich plánů nepovede a provalí se to, koho budete automaticky podezírat? Fízla! Takže se držme starýho dobrýho moudra: Neprozradíš jen to, co nevíš.“

Uznali, že má pravdu, a víc se věnovali pivu a vzpomínkám. A ještě jednu praktiku jim zatrl hned na začátku.

„Richarde, poslouchej, potřeboval bych prolustrovat všechny auta zmrda Kochlíka, nějak začal vystrkovat růžky. Na, tady máš, v obálce je pro tebe...“

Nikdy se nedozvěděl, co je pro něj připravené v obálce a ani v těch dalších, neboť další nebyly. Neurazil se, nekřičel ani nebouchal do stolu, jen se usmál, potom zvážněl, klidným hlasem jim vysvětlil, že takhle to mezi nimi chodit nebude. Pivo, to ano, i brambůrky můžou být, ale to je asi tak všechno. Žádné informace, žádné obálky na oplátku. Boss pochopil, už nerýpal a netroufl si ani nikdo z party.

Burger, Chosé a pár vybraných kolegů věděli o Krauzových kontaktech, i jak vznikly.

„Richarde, oparně, pohybuješ se po tenkém ledu,“ varoval ho nejstarší detektiv.

„Jak to myslíš, Edo?“

„Dokud se daří, dokud jim de všechno hladce, nikdo si tě nebude všímat, ale je jen otázkou času, kdy se věci zkomplikujou, protože pořád platí Murphyho zákon – co se může pokazit, to se jednou určitě pokazí. Potom na tebe ukážou prstem...“

„Kdo?“

„Všichni! Kolegové, funkcionáři, hajzlové, podrazáci, závistivci, všichni. Ukážou na tebe prstem a řeknou: To je on,

to je ten policajt, co se stýká s podsvětím, to on vynáší, to on hraje na dvě strany, to on bere prachy z podsvětí, proto se nám nedaří, pane řediteli, protože Krauz bonzuje, prozrazuje akce, to on ohrožuje vaši židli, pane řediteli, je nejvyšší čas, abyste s nim zatočil, jinak... Chápeš, Ríšo, kam mířím? Žádněj ředitel nechce přijít o židli, radši ať o ní přijde někdo jinej. Můžeš přijít o flek anebo, eště hůř, za zneužití pravomoci veřejnýho činitele skončíš v lochu.“

Krauz pozorně naslouchal.

„Takže mám se starýma kamarádama radši skončit?“

„To ne, to sem neřek'. My, co s tim pracujeme, co kriminalistice opravdu rozumíme, víme, jak sou pro výkon našeho povolání důležitý kontakty, jen se ti snažim naznačit, abys je využíval maximálně opatrně – a hlavně, aby ses jima všude možně nechlubil. Tvoje kontakty na podsvětí sou nejcitlivější, nejzranitelnější stránkou tvý práce, a jestli se ti vymknou z rukou, srazej ti vaz.“

„Já se s nima chlubim všude možně?“

„Ne, to sem neřek', zatím to děláš hodně rozumně, ví o tom jen pár vyvolenejch, jen sem tě chtěl varovat, abys i nadále postupoval aspoň tak opatrně jako doteď. A...“ Burger zaváhal. „O tom, že nesmíš vzít ani korunu, doufám, mluvit nemusim.“

Krauz ohrnul rty – co si to o něm myslí...

„Dobře, dobře, já nic, já jen, že vezmeš jen jednou, a už se z toho nevyvlíkneš, už tě maj koupenýho a musíš poslouchat a skákat, jak pískaj, přitom musíš počítat s tim, že při prvním průseru ti podrazej nohy a hoděj tě do placu.“

Krauz si Burgerových a Hanzelových rad vážil, od té doby, co ho vzali mezi sebe a zasvětili ho do tajů kriminalistického řemesla, ale téhle rady si vážil nejvíc, vzal si ji do slova k srdci.

Teď tu seděl v autě schovaný pod mostem, rozhlížel se jako poslední ustrašený zlodějíček a poslouchal řeči o tom, že na něm závisí, na jakou stranu se postaví. A říká mu to člověk, kterému z prstů kape krev. Co na tom, že je to dlouholetý kamarád, co na tom, že mu před rokem zachránil život, je to vrah a takové má zatýkat, vyslýchat, strkat do basy, a ne s nimi kouřit dýmku míru, i když jen v podobě francouzských cigaret.

Kamil použil otevřenou výhrůžku – pokud Krauz nepomůže, zase se budou po ulicích povalovat mrtvolky, vyřizování účtů bude pokračovat, novináři do toho budou šťourat, veřejné mínění se obrátí proti nim, funkcionáři se budou třást o židle, budou vyvádět, hledat viníky, no a kdo je ve městě zodpovědný za vraždy? Viníka najdou rychle.

Krauz seděl na dvou židlích, pod jednou přihořivalo, druhá byla napojená na ústřední topení.

„Takže ty se mě ptáš, Kamile, co budu mít z toho, když tě zatknou. To se ptáš mě, detektiva z oddělení vražd?“

„Ano, Ríšo, vrátím se k původní otázce – co budeš mít z toho, když mě zatkneš? Uvažuj se mnou. Strčíš mě do vazby, ale dřív nebo pozdějc stejně přijde den, kdy budeš muset mejm advokátům zpřístupnit spis a ukázat jim důkazy proti mně, a co jim ukážeš? Bude tam napsaný, že se všeobecně říká, že Bosse sejmul Kamil a jeho parta. Všeobecně se říká, to je podle tebe důkaz? Anebo máš ještě něco?“

„Nechali ste nám celý auto a zbraně.“

„Ani sme ho nepodpálili, takový sme frajeři. A co? Našli ste překupníka, kterej na mě ukáže – ano, tenhle ode mě koupil samopal, se kterym sejmuli Bosse? Máte takovýho svědka? Našli ste na samopalu moje otisky? Viděl mě někdo při činu? Dosvědčí to? Máte vůbec nějakýho svědka ochotnýho svědčit v tomhle případu?“

„Kamile, neser mě, nebo tě vyhodim ven a jedu domů!“

„Nechci tě srát, jen ti chci vysvětlit, jak zbytečnej by to byl úkon, stejně bych byl za pár dní venku. A venku, přímo na schodech justičáku, mě kluci od Bosse sejmou. Hádej, koho by si novináři podali? Koho by označili za neschopnýho postarat se o bezpečnost tak důležitý osoby, jako je podezřelej z vraždy?“

„Ty...“ zasyčel detektiv, neboť všechno, co Kamil řekl, byla pravda, věděl to už dávno.

„Když mě zatkneš, ukážeš na mě prstem, všem bude jasný, že sem tady, že sem se vrátil. Ulehčíš jim práci, už mě nebudou muset hledat, budou mě mít na mušce.“

Krauz neprotestoval, přikývl. Důkazní stav ve spisu byl takový, že ani po Kamilově výpovědi by jim nikdo vazbu neschválil, museli by ho pustit, a to by byl jeho konec.

Detektiv si vyndal cigaretu, odmítl nabídnutou, připálil si zápalkami.

„Dobře, zatýkat se nebude,“ vyfoukl, máváním zhasil zápalku.

„Konečně rozumná řeč.“

„Zatím nebude!“

„I to považuju za úspěch.“

„Ale mojí trpělivost donekonečna napínat nebudeš, to ti říkám rovnou – jako kamarádovi i jako protivníkovi.“

„Je mi to jasný, počítám s tím, že i ty máš svoje limity, musíš bejt opatrněj, hodně opatrněj. Nejsem včerejší, Řišo, vim, jak to u vás chodí, neohrozím tě. Mám to promyšlený – pomůžeš mi jen na začátku, potom se osamostatním a máš ode mě pokoj.“

„Na to sem fakt zvědavěj. Tak teda spust', proč ses vrátil, co ode mě chceš, jakej máš plán?“

Kamil se naklonil blíž, jako by se bál, že ho uslyší někdo nepovolaný. Nemusel se bát, poslouchal jen jeden, a to velmi pozorně. Když Kamil skončil, Krauz překvapením zapomněl zavřít pusou.